

DORUL

Doru-i molcom îndemn, freamăt, fior și ghes, scîncet scăzut înnăbușit,
Șopot doinit de sfîntă, strămosească și înstrăinată glie;
Susur, colind, fuior de gînd, suflet pribeag, vulcan stîrnit
Și surd alean apăsător și frămîntat al anilor anevoioși de pribegie.
Sunt prăfuite amintiri ce pe gherghet de suflet lin se ȧes și-nvolburate dau năvală
Pe nesimțite și-n răstimpuri colb hoinar stîrnit fără de veste-n drum,
Sunt datini, chipuri și obîrșii-n miez de suflet furișate cu sfială,
Colțuri de cer senin, crîmpeie de trăiri, lăcașuri și aevea dîra unui fum.
Firul de dor trezește-n noi boare de retrăiri, tulburătoare și duioase evocări
Tiptil dezăvorînd întemnițate și lăuntrice simțiri, cucernic ațipite prin unghere,
Avînturi, nesecate năzuinți, popasuri, șoapte, cumpene și încercări
Stîrnite în răzlete stoluri de o caldă și îmbietoare adiere
Sobor de retrăiri și păsuri îngîinate cu năduf pe corzile dezacordate ale amintirii
Și slobode talazuri greu urnite în alai, ce izbăvesc izbindu-se de țărnul firii
Înlănțuite unde de aducere aminte, înfăptuiri sau doar nădejdi crestăte-n piatră,
Doru-i șăgalnic mesager, jăratec aciuiat sub spuză, tain din harul pomenirii
Dogoare, miez și rod de jar mocrnit pe veci în sfînt culcuș de vatră. G. D.